

To je hrozná řeč!

Rožnov, Střítež: 10.9.2017

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 19

Text: J 6, 60 – 69 *Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: "To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?" Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: "Nad tím se urážíte? Což ať uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. Ale někteří z vás nevěří." Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. - A řekl: "Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: "I vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží."*

Když jsem ještě byl předsedou seniorátního evangelizačního odboru, pořádali jsme pravidelně evangelizační kurzy pro mládež. Účastníci kurzu měli možnost slyšet spousty přednášek, účastnili se diskuzních skupin a zapojovali se do společných modliteb. Prostě zakusili společenství křesťanů, kteří se vzájemně podpírají a povzbuzují ve své víře. Myslím, že to je něco velmi cenného pro duchovní život. Zkušenost ze společného prožívání a sdílení víry a zbožnosti. Přesto i po takové intenzivní zkušenosti může dojít k tomu, že posílá víry, kterou někdo tímto způsobem načerpal, po čase vyprchá a vytratí se. A může se dokonce stát, že křesťan, který prožíval víru velmi intenzivně, po čase řekne, že s vírou končí a dál si půjde svou vlastní cestou. To není nic překvapivého nebo nečekaného. Tak to bylo vždycky. Ježíš, když učil, tak měl mnoho učedníků. A měl také mnoho těch, kteří ho po čase opustili a už s ním více nechodili. To poctivě přiznává i evangelista Jan.

Je to zkušenost, kterou vlastně všichni známe velmi dobře. I z našich sborů se lidé ztrácejí. A mnohé z nás to trápí a ptáme se: proč to tak je? Kde je ta příčina? Proč lidé odcházejí od Krista? Evangelista Jan nám připomíná, že ani sám Ježíš zdaleka neměl stoprocentní úspěšnost. Mnozí Ježíše nepochopili a jeho kázání komentovali slovy: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Co je k takové odmítavé reakci vedlo?

Bratři a sestry, nezapomeňme, že Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žd 4,12) Právě proto mnozí nesnesou Boží slovo. A tak se snaží před jeho nároky utéct. Nepřipouštět si je moc k tělu. Všimněte si, že právě tam, kde zní Boží slovo jednoznačně a jednoduše, tam se tím více ozývají hlasy proti, které mluví třeba o fanatismu, fundamentalismu nebo moralismu, a tak se snaží Boží slovo zdiskreditovat. Ale z toho si nemusíme dělat těžkou hlavu. Apoštol Pavel naproti tomu vyzývá Timotea: (2Tm 4,2-4) „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím.“

Co bylo na Ježíšově kázání tak pobuřující, že od něho lidé znechuceně odcházeli? Ježíš kázal o tom, že on je chléb života, který nasycuje k životu věčnému. Zkusme hledat důvody, proč lidé toto učení nesnesli:

1) Ježíšovo kázání bylo pro některé „hroznou řečí“ prostě proto, že mu nerozuměli. Ježíš mluvil o duchovních skutečnostech, ale oni byli zvyklí uvažovat jen tělesně. Nenechali Ducha svatého, aby na nich pracoval. Kdo nemá Božího Ducha, ten smýšlí jen po lidsku. Takovému člověku zní Boží slovo nesrozumitelně a nevydrží ho poslouchat. Třeba ten, kdo čte bibli pouze jako historickou či filozofickou literaturu, nebude moci její svědectví plně pochopit a přijmout. Bibli je třeba číst s modlitbou a číst ho více srdcem, jako milostný dopis nebo dopis od milujícího Otce. Zvěst Božího slova, ať už skrze Písmo nebo kázání, je třeba přijímat s otevřeným a toužícím srdcem, které je ochotno nechat se Duchem svatým oslovit a přijmout slovo jako Boží živé oslovení.

2) Posluchači se od Ježíše možná odvrátili proto, že čekali něco jiného. Měli předem vytvořený nějaký názor nebo představu, a čekali od Ježíše pouze potvrzení svých myšlenek. Potvrzení své dosavadní cesty, potvrzení své vlastní víry. A když Ježíš najednou říkal něco jiného nebo nového, tak se od něj odvrátili, protože nebyli ochotni o věcech hlouběji přemýšlet a měnit své názory. Ustrnuli na určitém poznání a nenechali svou víru růst. Ale Bible říká, ať rosteme v poznání Ježíše Krista.

3) Za „hroznou řeč“ označíme Boží slovo tenkrát, když si chceme od něj nechat odstup. Když se bojíme brát jej zcela vážně. Bojíme se, abychom to s tím Božím slovem v životě moc nepřehnali. Bojíme se Ježíšovu slovu přiznávat v životě takovou důležitost a autoritu, jakou má. Úcta k Božím slovu jakou měli naši otcové nám už není zcela vlastní. Písmo přestává být platnou normou života.

4) Skutečné Boží slovo je, řečeno moderně, interaktivní. Na jedné straně nám něco sděluje, volá nás a na druhé straně si také žádá naši odpověď. Boží slovo nás chce vtáhnout do rozhovoru. Dokonce si činí nárok s námi něco dělat. Provokuje, dráždí, a ještě navíc chce působit v našem životě nevrátelné změny. A tomu my se bráníme. A naší obrannou reakcí může být i nějaká podobná věta, jako je v dnešním textu: „To je přece hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“

5) Boží slovo připadá lidem pro praktický život příliš náročné a nepoužitelné. Kdo z lidí to může poslušně plnit a dodržovat? Vždyť Ježíšovy nároky jsou tak radikální, tak vzdálené skutečnému životu, to přece nelze brát vážně!“ Když člověk zjistí, že je příliš slabý, než aby žil podle Ježíšova kázání, tak začne raději Boží slovo zlehčovat a otupovat jeho ostří. Přestane ho brát vážně. Takový člověk ovšem nepochopil, že Bůh si nežadá nějaké naše nadlidské výkony a oběti, ale chce nás obdarovat mocí z výsosti, Duchem svatým, který je silou, pramenem vyvěrajícím k životu věčnému, jak říká Ježíš, je dárce nového života, života ve spravedlnosti a pravdě, života v pokoji a lásce. Ježíš také říká: „Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život.“ Ale někteří z vás přesto nevěří.

Bratři a sestry, Ježíš nás opravdu nenuť ho poslouchat. On, svrchovaný vládce a Pán nám nechává plnou svobodu nevěřit jeho slovu. On z nás nechce učinit své loutky. Vynucená poslušnost, vynucená láska není žádnou láskou. Ježíš ty, kteří mu neuvěřili, neodsuzuje. Klidně je nechává odejít. Nepřesvědčuje je o své pravdě, nedomáhá se důvěry a přízně. On dokonce svým nejvěrnějším, samotným dvanácti učedníkům, navrhuje: „Nechcete i vy odejít?“ Ta otázka patří nám všem. Ježíš nás nedrží u sebe násilím. Chcete od Krista odejít? Můžete, máte v tom plnou svobodu. Ale pak se musíte ptát, kam jít jinam? Koho jiného byste chtěli následovat? Zapřemýšlejte o tom, koho byste si vyvolili... koho by stálo za to celý život následovat... Člověk vždycky někam jde. Je ovšem otázkou, jaký je cíl jeho života. Přemýšlejte, jestli stojí za to žít bez Krista. Co tím můžete získat? Bezpochyby je toho docela dost. Na druhou stranu opravdové a plné následování Krista vás skutečně o mnohé věci připraví. Když Ježíšovi kdosi řekl: "Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš" Ježíš mu odpověděl: "Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka ani nemá, kde by hlavu složil." Mt 8,20 Ale pamatujme přitom na to, že Ježíš také řekl: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“ Mt 16,26 Lze najít plnost života u někoho jiného než u toho, kdo sám je Stvořitelem a Dárce života? Učedník Petr na to odpovídá Ježíšovi: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme to poznali. My jsme uvěřili, že ty jsi ten Svatý Boží." Bratři a sestry, ta slova, nad kterými se ostatní učedníci uráželi, jsou slova věčného života pro ty, kteří v Ježíši poznali svého Spasitele a Pána. Proč je pro jedny Ježíšova řeč tvrdá a hrozná a pro druhé jsou to slova věčného života? Jednoduše proto, protože ti první neuvěřili, kdežto ti druzí uvěřili. A nejen uvěřili ale duchovně poznali, že Ježíš je ten Svatý Boží. Pro někoho může být otázkou, co to je „uvěřit“. V německé bibli je to přeloženo: „my jsme přišli k víře“. Možná po dlouhé cestě hledání a ptaní se, po probíjovaných zápasech s pochybnostmi, po všelijakých klikatých cestách, ale došli jsme k víře. Tady nejde o nějaké chvilkové vzepětí citů, bláhové uvěření, o slepou víru, ale je to duchovní poznání, zakoušená a nefalšovaná zkušenost s Bohem. Zkušenost zprostředkovaná skrze Ducha svatého. Protože on je dárce víry. Učedník Petr říká: my jsme poznali, že ty jsi ten Svatý Boží. Někdo řekne: Já nemohu věřit. Je to pro mě těžké k uvěření. Ano. Duchovní věci se mohou opravdu zdát neuvěřitelné. Ale jen pro toho, kdo dosud neučinil s Bohem vlastní zkušenost. Kdo na vlastní kůži nezažil a nezakusil, že Ježíšova slova jsou pravda. Petr říká: Ano, já jsem uvěřil a poznal, že Ježíš je ten Svatý Boží. Můžeme to vyznat s Petrem i my? Můžeme dejme tomu apoštolské vyznání víry recitovat s vědomím, že na to vsadíme krk, že za to dáme ruku do ohně, že na této víře založíme celý svůj život? Uprímné vyznání víry není žádná recitace naučené básničky ale osobní zkušenost a poznání. Zkušenost se svatým Bohem. Tím nemyslím nějaký mystický duchovní zážitek, i když i to může být způsob, jak se přiblížit Bohu. Ve víře jde ale především o rozpoznání, že Bůh zasahuje do mého života, že mě oslovuje a že mě životem vede. Ta zkušenost by jistě nebyla možná, kdyby se nám on sám nedal poznat. Pravý a živý Bůh se nám dává poznat v Ježíši Kristu, kterého nám zpřítomňuje Duch svatý, působící na naše srdce. To se může stát, když např. čteme s modlitbou a otevřeným srdcem Ježíšovo slovo, zjevené v Písmu. A Písmo je interaktivní. Klade otázku a očekává odpověď: „Chceš od Pána odejít nebo chceš zůstat?“ Petr odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží." Jakou odpověď uslyší Ježíš od nás?

Modlitba: *Pane Ježíši, způsob mocí Ducha svatého, abychom se s upřímnou vírou dovedli připojit k Petrovu vyznání: Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane náš Ježíši Kriste, slyš naši modlitbu za všechny bližní, za ty, kteří se potýkají se zdánlivě neřešitelnými problémy. Prosíme tě za pokoj do našich rodin, do našich vztahů, prosíme tě, aby naše svědectví víry bylo opravdové a upřímné. Prosíme tě za ty, kteří propadli alkoholu, drogám a jiným nástrahám, které ničí jejich tělo i ducha a narušují mezilidské vztahy. Prosíme tě za tvoji církev, aby byla světlem světa a solí země, tak jak jsi nás tím pověřil. Prosíme tě za ty, kteří mají na cestě za tebou ještě mnoho překážek, které musí překonat, aby došli k víře. Dej, ať to nejsme my sami, kdo jim stojí v cestě. Prosíme, tě, aby se tvé slovo šířilo a my, abychom byli jeho služebníky. Prosíme za všechny kazatele evangelia, dej jim sílu a moc z Ducha svatého, aby jejich dílo nebylo lidské, ale Boží. Amen.*